

Holly Webb

Nereikalingas šuniukas

Alma littera

Pirmas skyrius

Zoja maklinėjo tėčiui iš paskos, ieškodama žolėje saulučių. Jos turėjo būti storais stiebais ir rausvais žiedlapiais, kad tiktų apyrankei. Kadangi pavasaris dar tik artinosi, prasiskleidusios buvo vos kelios.

Ji žvalgė žolę aplinkui kojas iš taip arti, kad beveik susidūrė su šuniuku

nosimis pirmiau, negu jį išvydo. Zoja sustingo pusiau pritūpusi, stebeilydamą į smalsų pūkuotą snukutį. Mergaitė mylėjo šunis. Ji įsivaizdavo, kad lengvai gali juos atpažinti – ant sienos kabėjo didžiulis plakatas su šunų veislėmis. Tačiau šito ji nepažinojo.

Jo kailis atrodė tankus ir švelnus, galva beveik juoda, tačiau snukutis ir nuo jo nudrykęs per kaktą dryžis buvo balti. Abipus snukučio matėsi šviesiai rudi lopinėliai, ir šuniuką puošė nepaprasto grožio rusvi antakiai. Šie stirksojo pakilę iš nuostabos išvydus mergaitę. Pūkuotomis ir ilgomis ausimis jis kiek priminė spanielį. Tačiau, Zoja neabejojo, tikrai ne spanielis.

Nors šuo buvo gan didelis, Zojai pasirodė, kad jis dar jauniklis. Šunelis priminė pliušinį meškiuką – minkštas ir storakojis, lyg su dar neišaugusiomis letenomis.

Jis buvo nuostabus.

– Labas, branguti, – sušnibždėjo Zoja, spėliodama, berniukas čia ar mergaitė. Ji apžiūrėjo šuniuką iš visų pusių, stengdamasi per daug nesistebilyti jam į akis, kad neišgąsdintų. Jos senoji kalė Medutė į tai nekreipdavo dėmesio – jai netgi patiko būti glostomai, nors dauguma šunų to nemėgsta, tačiau ji pažinojo Zoją nuo mažumės.

Šuniukas palinko artyn ir staiga palaižė Zojai skruostą. Mergaitė su-

kikeno. Nieko negalvodama ji ištiesė ranką ir paglostė pūkuotą juodą ausį. Tada kaltai įsistebeilijo į gyvūnelį. Zoja mylėjo šunis, tačiau mamai ir tėčiui buvo prižadėjusi niekada neglostyti jų neatsiklaususi šeimnininko. Ne visi šunys tokie draugiški, kaip atrodo, todėl geriau atsiklausti. Zoja

neketino laužyti pažado, bet šis mielas šuniukas ją lyžtelėjo...

– Tu nuostabus, – sumurmėjo ji. – Kaip norėčiau pažaisti su tavimi! Neabejoju, kad esi draugiškas. Kur tavo šeimaininkas, ei? – apsidairė ji. Šuniuko pavadėlis buvo pririštas prie žaidimų aikštelės tvoros, tad gyvūnėlis galėjo priklausyti vienai iš čia žaidusių šeimų. Tačiau tėvai buvo ką tik pasiėmę vaikus iš mokyklos, aikštelėje virė gyvenimas, ir Zoja tik spėliojo, kas atsivedė šunytį.

– Zoja! – nuo vartelių pamojo jai tėtis. – Eime!

Zoja atsiduso ir nusišypsojo šuniukui.

– Iki, gražuoli! Gal kada nors pasimatysime, – pridūrė.

– Ar matei tą mielą šuniuką? – paklausė pribėgusi prie tėčio. – Žiūrėk, štai ten, prie tvoros.

– Aha. Labai mielas, – pritarė tėtis.

– Nežinau, kokios jis veislės, – tarė susimąščiusi. – Tačiau manau, kad iš didžiųjų veislės – jis jau didelis, bet, ko gero, dar jauniklis.

– Ir aš nežinau, – tėtis žvilgterėjo per petį. – Tikrai manai, kad jauniklis?

– Taip! Na... galbūt, – atsiduso Zoja, priglaudė galvą tėčiui prie peties, o delnas nuslydo jam į delną. – Pasiilgstu Medutės.

– Aš irgi, – atsikvėpė tėtis. – Šis šuo man kiek primena ją – tikriausiai dėl pūkuotų ausų.

– Jos ausys buvo net pūkuotes-

nės, – tarė Zoja ilgesingai. – Ji buvo geriausias šuo pasaulyje.

Medutė nugaišo prieš metus rudėnį, ir Zojai tai buvo didžiulis smūgis. Jos tėvai įsigijo paklusnų auksaspalvį retriverį dar prieš Zojai gimstant, tad ji nežinojo, kaip atrodo namai be šuns. Kartais ji vis pabUSDavo pamiršusi, kad kalytės nėra, kad nusileidusi laiptais žemyn Medutės ten neras, kad Medutė neuostys ir nelaižys jos su meile be perstojo viksėdama uodega.

– Ji buvo geriausias šuo, – pritarė tėtis ir kiek patylėjo, kol jie išėjo pro parko vartus į kelią. Iki namų buvo visai nebetoli.

– Gal kada nors įsigysime kitą auksaspalvį retriverį, – pasiūlė jis. –

Esu tikras, kad džiaugsiesi turėdama šuniuką.

Zoja pažvelgė į jį nustebusi. Jiems netekus Medutės, tėtis sakė, kad jis nenori nė pagalvoti apie kitą šunį, dar ne dabar. Mergaitė pamėgino

įsivaizduoti kitą auksaspalvį retrieverį, gulintį Medutės pamėgtoje vietoje, šalia virtuvės radiatoriaus. Sekėsi sunkiai – naujasis šuo niekuo nesiskyrė nuo Medutės.

Ir vis dėlto... Šuniukas!.. Zoja šypsojosi pati sau, įsivaizduodama, kaip ji vaikšto su šunimi, kaip susirango pasiruošusi skaityti knygą, o šuo padeda galvą jai ant kelių.

– Taip... galbūt...

Skautas nusekė akimis mergaitę, išeinančią iš žaidimų aikštelės, jo uodega vis dar truputį vizgėjo. Ar ji ketino sugrįžti? Jam patiko, kaip ji glostė

jo ausis, juo rūpinosi. Atsistojęs, kad matytų toliau tvoros, jis viltingai sunkštė. Bet mergaitė pranyko.

Šuniukas atsiduso ir šlepterėjo ant žemės, ištiesė storas gelsvai rusvas, vietomis baltas letenėles, pasidėjo ant jų snukutį. Jis norėjo, kad Džekas greičiau sugrižtų pažaisti su juo. Čia tūnoti nebuvo smagu. Jis girdėjo, kaip mažoji Tilė klykė, vėl pritūpė, sunerimęs apžvelgė žaidimų aikštelę. Džekas buvo užsikoręs į patį lipynės viršų, Tilė gulėjo vežimėlyje, o jos mama palinkusi ją ramino. Viskas atrodė gerai...

Tačiau jis ir toliau dairėsi pastatęs ausis. Tilės verksmas jam kėlė nerimą, tarsi jis turėtų kažkaip jai pa-

gelbėti, tik nežinojo kaip. Džekas žingsniavo atgal per žaidimų aikštelę, atrodė kiek suirzęs. Skautas, supratęs, kad jie ruošiasi grįžti namo, taip smarkiai suvizgino uodega, kad ji ėmė daužytis į tvoros strypus. Džekas puolė jį glostyti, atrišo pavadėlį. Skautas glaustėsi apie jo kojas taip unksdamas ir džiugiai šokinėdamas, kad Džekas net sukikeno. Kai Dže-

kas ir Tilēs mama išējo pro aikštelēs vartus, Džekas šūktelējo:

– Ar patempsī mane, Skautai?

Skautas smalsiai žvalgēsī, kol Džekas pasiēmē savo paspirtukā, gulėjusī prie tvoros. Jis vėl suvizgino uodega – žaidimas jam buvo pažįstamas! Tad, kiek leido jēgos, ēmē tempti pavadēlį. Skautui pasileidus taku Džekas suspigo ir šoko ant trinksinčio ir barškančio paspirtuko. Taip jie šokčiojo ir tarškėjo iki pat parko vartų – Džekas kikeno, o Skautas laimingas pūškavo. Žaisti su Džeku buvo jo mėgstamiausias užsiēmimas.